

SỢI SẮC SỢI KHÔNG

Thiên Hương

Tôi đã đi trên con đường này không biết đã bao nhiêu buổi sáng. Có buổi thành phố còn đang ngái ngủ, chỉ có những chiếc xe rửa đường rì rào lăn bánh, có buổi những toà cao ốc còn tắm đẫm sương đêm làm hai hàng mi long lanh những hạt nước trong suốt của hơi lạnh mùa đông. Và có những buổi như sáng nay, đường phố ngập những chiếc lá vàng và những hàng cây hai bên đường xôn xao đổ lá. Tự dưng, tôi nghe hồn mình chùng xuống vì một thoáng nhớ xa xôi.

Bây giờ đang là mùa gì trong những phố phường xưa cũ. Bây giờ ở đây là mùa đông hay mùa thu. Và bây giờ ở nơi chốn xa xôi có em, mùa hạ đang ngập ngát trở về hay đang sửa soạn ra đi cho mùa thu đi đến. Cũng là tháng tám, sao ở kia đã trong mùa hạ, trong khi ở đây có những ngày mùa đông và cũng lẫn những ngày mùa thu ngập ngát. Cũng là buổi sáng, sao có những lúc thành phố êm như trong giấc ngủ vui và cũng có những lúc thành phố ào ạt trong cơn sốt với đoàn người đổ tuôn hối hả. Có phải tôi đang ngập chìm trong kiếm tìm những định nghĩa rạch ròi. Đời sống là thường

hay vô thường còn muôn đời là nghi vấn thì có nghĩa gì vài câu định nghĩa thu đông.

Tôi vẫn đi, niềm vui nhỏ nhoi thấp nển khi phố phường thay màu đổi sắc với đơn vị thời gian. Tôi vẫn đi, với đôi mắt sáng long lanh và nụ cười che dấu những u uẩn ngát nguồn. Tôi vẫn đi, mang nụ cười trên môi và chút u buồn trong mắt, ngắm ánh mặt trời, thêm chút trắng non; ngắm mảnh trăng lên, đợi chờ tia nắng rạng đông ló dạng; hứng chiếc lá vàng, nhưng lại mong đợi những đoá hoa xuân. Tôi vẫn đi, và bản khoả lạc mất chính mình. Tôi vẫn đi, và không hiểu sao trong những niềm vui chứa chan lại chẳng bao giờ trọn vẹn. Tôi vẫn đi, và âm thầm tự hỏi có phải mình tham lam quá không khi luôn trông đợi những hình ảnh xa vời và mơ ước muôn điều đều trọn vẹn tuyệt đối và vô cùng hoàn hảo.

Trong một bài viết nào đó của thiền sư Nhất Hạnh, thầy nói thật dễ dàng: *“Thật ra trong tâm thức người nào cũng có một hạt giống gọi là có khả năng có hạnh phúc. Nếu mỗi ngày biết tưới tắm hạt giống đó thì mình sẽ có hạnh phúc và có liền trong giây phút mình tưới”*. Hạt giống hạnh phúc trong tôi đang ở đâu, liệu những hạt sương non buổi sáng long lanh trên những ngọn hoa non có thể làm thơm mầm sống lại, hay chỉ cần một chút ủ ê của cơn gió mùa đông đã chột tắt vôi vàng.

Tôi đang đi trong lòng thành phố, với nỗi nhớ ngút ngàn về hình ảnh mẹ cha và người chị thương yêu giờ đã nằm xuống. Có thật ở đời sống này giờ đây những người đó chỉ còn là những hạt bụi nhỏ nhoi bay vờn đâu đó. Nhưng ở một đời sống kia, vẫn linh động và tràn đầy sinh khí. Vậy thì, có gì mất đi đâu khi mọi sự vật chỉ là những biến thể tại những mốc thời

gian và không gian khác nhau. Tại sao cứ phải bó buộc mãi mãi một vật thể, một hình hài trong một phạm trù quen thuộc.

Tôi ở đây hôm nay, tôi ở đâu ngày mai. Tôi đang ở góc phố này và chỉ trong khoảng khắc tôi đã đến bên bờ sông Yarra dịu vợi. Thoắt đến, thoắt đi. Cây mimosa hôm nào còn trơ những cành cây xám úa, hôm nay đã mượt mà với những cánh hoa vàng nhung ấm nồng. Rồi vài hôm sau lại xanh tươi màu lá để đến lúc lại úa tàn theo cơn gió cuối thu. Thôi thì hãy theo thiền sư Nhất Hạnh: *“Ta nhìn sâu vào hiện tại để thấy hiện tại bao gồm hết quá khứ và tương lai, bao gồm cả vũ trụ vạn hữu. Thấy quá khứ và tương lai nhưng ta không trôi lăn vào quá khứ và vào tương lai, bởi vì trong chánh niệm, hiện tại vẫn là nền tảng. Mình phải chứng minh khả năng hạnh phúc thành thời của mình trong từng giây phút”*.

Liệu có cảm thấy thanh thoi không khi lo sợ sợi sắc hôm nay có thể là sợi không ngày mai,

trong khi lại hi vọng sợi không hôm qua sẽ là sợi sắc hôm sau. Thôi thì hãy cười lên với những tia nắng đầu ngày và bước mạnh mẽ trên con đường còn ướt sương đêm. Trong cơn nắng dịu dàng của mùa thu hãy viết những vần thơ tươi mát. Trong cái lạnh xa xót mùa đông hãy nhìn những nụ đào để chờ ngày màu hồng nở rộ. Trong đêm đen, hãy gắng nở nụ cười để những ánh sao sẽ lung linh tỏa sáng. Trong mùa hạ oi nồng, hãy tìm đến một vùng biển xanh mông mênh để làm dịu đi những nghĩ suy nóng bỏng.

*Hình như quanh đây có hơi thở của gió
Hình như quanh đây có tiếng hát của đêm
Hình như quẩn quanh hoa cỏ ấm nắng mặt trời
Dù sợi sắc sợi không cũng đừng nên vương vấn*

*Đông đang qua và mùa xuân đang tới
Nhẹ bước chân hồng đừng dẫm nát thời gian
Đừng đem ưu tư làm u tối ngày vàng
Đừng thao thức cho đêm trường thêm tối*

*Tôi vẫn đi trong niềm tin tươi sáng
Tôi vẫn cười theo thay đổi thời gian
Xin đem yêu thương đổi lấy những dịu dàng
Đem hi vọng tìm ra nguồn hạnh phúc .....*

Thiên Hương
Tháng Tám 2002

Danh Ngôn:

Muốn biết một vật ở đâu thì điều quan trọng nhất là phải tìm ra được nó đã.

**** GOETHE

Có người bỏ phí cả nửa ngày để tìm cách ít mất thì giờ nhất để làm một việc mà có thể chỉ cần nửa giờ là làm xong việc ấy.

***** W.G.P.